

Dean Harvey *De geheime olifant van Jimmy Cooper*

Toelichting voor de docent(e)

Groep 6 en 7

Lesduur: 30 minuten

Lesdoel: • leesbevordering
• de kinderen leren onderscheid maken tussen reële gebeurtenissen en fantasie

A Introductie

U laat het boek zien. Vervolgens leest u fragment 1 voor: bladzijde 21 'Later die nacht werd Jimmy wakker door een geluid' t/m bladzijde 27 'Goed,' zei de olifant.' Daarna deelt u het kopieerblad uit.

B Uitvoering

De kinderen gaan in tweetallen met het kopieerblad aan het werk. Ze mogen samen over de antwoorden overleggen. Na afloop bespreekt u de antwoorden met de kinderen. Behalve het kopieerblad hebben de kinderen ook een kopie van fragment 1 nodig.

C Afronding

U leest nu fragment 2 voor en vraagt uw leerlingen goed op te letten, om te kijken of hun voorspelling uitkomt of niet: bladzijde 45 'De hele dag hield Jimmy het schuurtje in het oog' t/m bladzijde 50 'Het was Mickey Fungo!'

Houdt een kort klassengesprek over de volgende vragen :

Wie had er voorspeld dat de olifant ontdekt zou worden?

Denken jullie dat zoiets als net werd voorgelezen, ook echt zou kunnen gebeuren?

D Keuzeverwerking

Voor deze keuzeverwerking moet het hele boek gelezen of voorgelezen zijn.

De leerkracht vertelt het volgende:

Hannibal keert nu naar Afrika terug, maar hij had in Amerika natuurlijk ook een gouden toekomst kunnen hebben. Jimmy had een soort 'reddingsbureau' met hem kunnen beginnen. Samen hadden ze kunnen optreden als redders in nood.

De volgende opdrachten kunnen steeds in groepjes van twee of meer kinderen gemaakt worden.

- 1 Maak een affiche voor dat reddingsbureau. De tekst moet wervend zijn!
- 2 Schrijf advertenties voor dat reddingsbureau. De tekst moet wervend zijn!
- 3 Stel je voor dat Jimmy over de reddingsactie van Mickey Fungo geïnterviewd is. Schrijf

met zijn tweeën dat interview. De een schrijft de tekst van de interviewer, de andere die van Jimmy. Het stuk is direct een goede reclame voor het reddingsbureau.

- 4 Bedenk een lijst van dieren die je ook zou kunnen gebruiken voor het reddingsbureau. Bedenk erbij welke taken deze dieren zouden kunnen vervullen.

Andere boeken over geheimen

Maria van Eeden, *Kleuren in het donker*
Alane Ferguson, *Geheimen*
Henk Hokke, *De geheime gast*
Ida Jessen, *Wildemanseiland*
Ida Jessen, *Duisternis en waterdruppels*
Christine Kliphuis, *Het geheim van de hut*
Rindert Kromhout, *Het konijnenplan*
Rindert Kromhout, *Het geheim van de afgebeten vingers*
Marjaleena Lembcke, *Tijd voor geheimen*
Martine Letterie, *Focke en het geheim van Magnus*
Koos Meinderts, *Het geheim van grijze muis*
Gerda de Preter, *De schommel*
Simone Schell, *Een zeer geheime reiskist*
Carry Slee, *Geklutste geheimen met strafwerk toe*
Ike Smitswater, *Het raadsel van de familie Liezekies*
Janet Taylor Lisle, *Elfenmiddag*
Jan Terlouw, *Briefgeheim*
Anke de Vries, *Het geheim van Mories Besjoer*
Ellen de Wachter, *Een geheime hond*

N.B. Over de auteur Dean Harvey is helaas geen informatie beschikbaar.

Kopieerblad

Dean Harvey

De geheime olifant van Jimmy Cooper

Maak nu de volgende opdrachten in tweetallen.

- 1 Sommige dingen in het verhaal kunnen echt gebeuren en andere niet. Maak met z'n tweeën twee lijsten. Op één lijst komen alle dingen uit het verhaal te staan die wel kunnen en op de andere de dingen die niet kunnen.
- 2 Jimmy vraagt de olifant om hem te helpen met zijn krantenwijk. Wat zouden jullie aan een olifant vragen als je hem in je garage vond? Bedenk een paar dingen die je heel handig lijken.
- 3 Denk je dat Jimmy de olifant verborgen kan houden?

De fragmenten

Fragment 1 – De geheime olifant van Jimmy Cooper

Later die nacht werd Jimmy wakker door een geluid. Hij wist niet wat het geweest kon zijn, want terwijl hij daar in zijn bed lag, leek het in Pine View rustiger dan ooit tevoren. Rondom het huisje was alles zo doodstil dat Jimmy zelfs het ruisen van de palmbomen niet hoorde. Het leek wel of de aarde was opgehouden met draaien en bewegingloos in de ruimte hing. Jimmy dommelde juist weer in toen hij buiten opnieuw een geluid hoorde. Het was geen *hard* geluid, maar op de een of andere manier wel een *groot* geluid. Of nee, toch niet, dacht Jimmy. Het klonk meer als een *zacht* geluid, dat gemaakt werd door iets *groots*. Iets *heel* groots. Daarbuiten was iets en Jimmy vond het geluid dat het maakte helemaal niet prettig. Hij dook weg in het midden van zijn bed en trok de dekens over zijn hoofd.

In de duisternis onder de dekens voelde hij zich veilig. Als dat enorme ding buiten erin slaagde om binnen te komen, zou het goed moeten zoeken om hem te vinden. Jimmy probeerde opnieuw in slaap te vallen, maar het lukte niet meer.

Zijn nieuwsgierigheid liet hem niet met rust. Hoe hard hij ook probeerde om aan iets anders te denken, hij moest en zou weten wat daarbuiten rondscharrelde.

Jimmy gooide de dekens van zich af en bleef even met bonzend hart liggen. Toen stond hij op en liep zachtjes door het huis naar de keuken. In een la van het aanrecht lag een zaklantaarn. Hij pakte hem en liep naar de deur.

Langzaam deed Jimmy de deur open; toen stapte hij naar buiten. Het was aardedonker, maar toch deed hij de zaklantaarn niet aan. Zachtjes trok hij de deur achter zich dicht. Op het pad bleef hij staan luisteren. Eerst hoorde hij niets. Maar toen bewoog er iets, ergens heel dicht bij hem.

Jimmy knipte de lantaarn aan, maar er was niets bijzonders te zien. Hij liet het licht langs het hele pad schijnen, maar kon nog steeds niets ontdekken. Dat was vreemd, want het geluid klonk toch alsof het door iets heel groots werd veroorzaakt.

Toen hoorde Jimmy het geluid opnieuw, dit keer achter hem. Vliegenvlug draaide hij zich om. De lichtbundel van zijn zaklantaarn viel op... de garage. Wat het ook was, het was daarbinnen. Heel langzaam liep Jimmy naar de garage toe. Hoe dichterbij kwam, hoe minder hij ervoor voelde om de deur open te maken. Toch boog hij zich voorover en pakte de klink beet. Toen hoorde hij het geluid opnieuw.

Hij liet de klink los en ging weer rechtop staan. Eigenlijk wilde hij helemaal niet weten wat daarbinnen was. Waarschijnlijk was het morgen toch weer verdwenen, dus waarom zou hij zich druk maken? Hij draaide zich om en wilde teruglopen naar huis.

Maar iets hield hem tegen. Hij stond stil in de duisternis en Xuisterde zacht: ‘Bangerik. Bangerik, bangerik, bangerik.’ Langzaam draaide hij zich weer om. Opnieuw boog hij zich voorover om de klink te pakken. Toen haalde hij diep adem en met een geweldige ruk trok hij de deur open. Snel liet hij de lichtbundel naar binnen schijnen.

Stomverbaasd bleef hij staan. Daar, in zijn eigen garage, stond een olifant. Jimmy *dacht* tenminste dat het een olifant was. Hij kon alleen maar de achterkant zien. Maar het was wel de grootste achterkant die hij ooit had gezien. En er hing een olifantestaartje aan.

De olifant, of wat het dan ook was, zat helemaal klem in de kleine garage. Even vroeg Jimmy zich af hoe het hem was gelukt om zich naar binnen te wurmen. Het beest maakte geen enkel geluid. Het stond daar gewoon.

Jimmy schraapte zijn keel. ‘Ahum,’ zei hij, maar er kwam geen antwoord. Hij probeerde het nog een keer. ‘Neem me niet kwalijk, maar ben jij een olifant?’

Het bleef lang stil, maar Jimmy wachtte geduldig. Eindelijk klonk er vanuit de garage een antwoord. ‘Ja.’

Jimmy huiverde van opwinding en even wist hij niet wat hij moest zeggen. Hij had nog nooit een olifant ontmoet, maar begreep meteen dat dit de kans van zijn leven was. ‘Goedenavond,’ zei hij beleefd. ‘Ik heet Jimmy Cooper.’

Hij wachtte weer, maar de olifant gaf geen antwoord. ‘Hoe heet jij?’ vroeg Jimmy. Na een hele poos zei de olifant iets terug, maar het klonk zo zachtjes dat Jimmy het niet kon verstaan.

Jimmy wilde zich niet opdringen. Op de eerste plaats omdat hij een beleefd jongetje was, en op de tweede plaats omdat je nu eenmaal niet zo vaak een olifant tegenkomt. Hij wilde deze olifant dan ook niet beledigen. Aan de andere kant stond de olifant natuurlijk wel in Jimmy’s eigen garage en bovendien was het midden in de nacht. De olifant kon hem op zijn minst vertellen hoe hij heette. Toch geloofde Jimmy niet dat hij met een ongemanierde olifant te maken had. Nee, waarschijnlijk was hij gewoon heel verlegen. En dus zat er maar één ding op, en dat was hem vriendelijk maar beslist toespreken.

‘Beste olifant,’ zei Jimmy, ‘ik vind het Wjn dat mijn garage je bevat. Zou je er nu uit willen komen, zodat ik je kan begroeten?’

Weer bleef het heel lang stil.

Toen klonk er iets als een diepe zucht en langzaam begon de grote, grijze olifant achterwaarts de garage uit te lopen. Even later stond hij buiten op het pad. Hij draaide zich om naar Jimmy.

‘Hallo,’ zei Jimmy.

‘Hallo,’ zei de olifant.

Jimmy bekeek de olifant nauwkeurig en besloot toen ter plekke dat er niets zo prachtig was als een olifant. Hij zag meteen dat het geen volwassen olifant was en ook geen baby-olifant. Het was een middelmatig grote olifant, die ongeveer het formaat had van een bestelauto. Hij had grote Xaporen, een gerimpelde, leerachtige huid en een lange slurf die bijna tot aan de grond reikte. Aan beide kanten van de slurf zaten gebogen witte slagstanden. Hij had donkere ogen met dikke, gerimpelde oogleden.

‘Ik heet Jimmy Cooper,’ zei Jimmy. ‘Hoe heet jij?’

‘Hannibal,’ zei de olifant heel zacht.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg Jimmy.

‘Uit Afrika,’ zei Hannibal de olifant.

Jimmy krabde zich op zijn hoofd. ‘Hoe ben je dan hier gekomen?’

Hannibal zuchtte. ‘Met het circus.’

‘Het circus?’ zei Jimmy. ‘Maar dat is vannacht uit de stad vertrokken.’

‘Dat hoop ik wel,’ zei Hannibal.

‘Wacht even,’ zei Jimmy. ‘Bedoel je dat je bent weggelopen?’

‘Nee,’ zei Hannibal. ‘Ik ben gewoon achtergebleven.’

Jimmy snapte niet wat het verschil was. Volgens hem was je òf wel, òf niet bij het circus.

‘Ga je nu de politie bellen?’ vroeg Hannibal.

Jimmy wist niet goed wat hij moest doen. Hij begreep niet waarom iemand die kans zag om bij het circus te komen, er ooit weer weg zou willen gaan. Misschien had Hannibal wel iets verkeerd gedaan. Zo op het oog leek hij een heel gehoorzame olifant, maar dat kon je natuurlijk nooit zeker weten.

‘Waarom ben je achtergebleven?’ vroeg Jimmy.

Het duurde lang voordat Hannibal antwoord gaf. En toen sprak hij zo zachtjes dat Jimmy hem nauwelijks kon verstaan.

‘Omdat ik vrij wilde zijn,’ zei Hannibal.

Jimmy bleef een poosje zonder iets te zeggen naast de olifant staan. Hij vroeg zich af wat hij moest doen. ‘Je hoeft nergens heen,’ zei hij ten slotte. ‘Je kunt hier blijven.’

Hannibal scheen meteen op te Xeuren toen hij dat hoorde. Zijn grote oren bewogen ritse-
lend langs de zijkanten van zijn kop, zijn slurf krulde omhoog en besnuVelde voorzichtig
Jimmy’s gezicht. ‘Echt waar?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk,’ zei Jimmy. ‘Je kunt in de garage wonen. Wil je misschien wat koekjes?’

‘Ik hou van koekjes,’ zei Hannibal. Jimmy rende naar binnen om er een paar te halen.

Terwijl hij op een stoel klom om de koekjes uit het keukenkastje te pakken, kwamen er aller-
lei vragen in hem op. Hoe moest hij een olifant in de garage verborgen houden? Zou het cir-
cus niet terugkomen om Hannibal te zoeken? Wat moest hij hem te eten geven? Een olifant
at vast en zeker een heleboel. En het belangrijkste: wat moest hij zijn moeder vertellen?

Voor de eerste keer in zijn leven was Jimmy blij dat zijn moeder geen auto kon betalen. Daarom
kwam ze bijna nooit in de garage. Natuurlijk zou hij haar op een geschikt moment wel vertellen
over de olifant die in hun garage woonde, maar dat moment was nog lang niet aangebroken.

Terwijl Jimmy met een zak koekjes in zijn handen weer van de stoel klauterde, keek hij op de
keukenklok. Het werd al laat. Nog even en hij moest met zijn krantenwijk beginnen. Hij was
al bijna bij de deur toen hij een geweldig idee kreeg.

Zodra hij buiten kwam, scheurde hij de zak open en pakte er een koekje uit. Hij wilde het aan
Hannibal geven, maar de slurf van de olifant bewoog zich snel en sierlijk omlaag en pakte
zelf een koekje uit de zak. Toen krulde de slurf zich weer op tussen de gebogen ivoren slag-
tanden en het koekje verdween snel in Hannibals mond. Even ging er een lichte huivering
door de grote grijze olifant. ‘Citroenwafeltjes,’ zei hij. ‘Mijn lievelingskoekjes.’

‘Hannibal,’ zei Jimmy, ‘heb je wel eens een krantenwijk gehad?’

Hannibal antwoordde niet. Zijn slurf schoot opnieuw met een sierlijke boog in de zak om er even
later met een nieuw citroenwafeltje uit te komen. Het koekje verdween vliegensvlug in zijn mond.

‘De meeste jongens doen hun krantenwijk op de Wets,’ zei Jimmy, ‘maar mijn Wets is kapot.’

Jimmy wist niet of Hannibal wel luisterde. De olifanteslurf ging snel en sierlijk heen en weer
tussen de zak met koekjes en zijn mond. Heen en weer, heen en weer ging Hannibals slurf.

‘Ik vroeg me af,’ zei Jimmy, ‘of jij me vanochtend misschien zou willen helpen.’

De olifant bleef zijn slurf in de zak steken totdat het laatste koekje eruit was verdwenen. Hij
scheen niet te geloven dat alles op was. Met zijn slurf snuVelde hij rond in de lege zak. Daar-
na trok hij hem voorzichtig uit Jimmy’s hand en hield hem ondersteboven. Toen er niets uit
viel, liet hij hem zomaar vallen.

Jimmy raapte de zak op en vroeg zich af of olifanten geen manieren hadden. ‘Denk je dat je
me kunt helpen?’ vroeg hij. ‘Met mijn krantenwijk, bedoel ik?’

Hannibal Xapperde met zijn oren. ‘Wat is een krantenwijk?’

Jimmy legde het hem uit en vroeg opnieuw of hij hem wilde helpen.

‘Goed,’ zei de olifant.

Fragment 2 – De geheime olifant van Jimmy Cooper

De hele dag hield Jimmy het schuurtje in het oog. Het gras werd altijd tijdens het weekein-
de gemaaid en dus hoefde meneer Simms tot die tijd niet naar het schuurtje om de gras-

maaier te halen. Maar als hij nu iets anders nodig had? Jimmy's hart sloeg iedere keer een slag over als hij de conciërge buiten zag rondlopen. Meneer Simms hoefde alleen maar de schuurdeur open te maken om een hark of een schop te pakken en dan was alles voorbij. Zodra hij Hannibal zou zien, zou hij beginnen te gillen en zo hard mogelijk de straat op hollen.

Maar Jimmy maakte zich nog veel meer zorgen over Hannibal zelf. Stel je voor dat de olifant in de schuur ging rondstappen en allerlei dingen omver zou stoten? De hele school zou op het lawaai afkomen. En als de olifant nu eens in zichzelf begon te zingen? Het ergste dat Jimmy zich kon voorstellen was dat Hannibal in slaap zou vallen. De olifant hoefde alleen maar zijn ogen dicht te doen en met zijn schouder tegen de muur te leunen; dan zou het hele schuurtje omkieperen en in elkaar storten. Daar zou Hannibal natuurlijk niet mee zitten. Hij zou verbaasd naar de ravage kijken en zich afvragen wat er was gebeurd. Of misschien zou hij gewoon weglopen en koekjes gaan zoeken. Jimmy maakte zich zo ongerust dat hij al vóór de middagpauze hoofdpijn had.

Gelukkig ging er niemand naar het schuurtje en hield Hannibal zich rustig. De moeilijkheden kwamen uiteindelijk van een heel andere kant.

Omdat Jimmy voortdurend uit het raam naar het schuurtje zat te kijken, begon juf Honeywell, zijn lerares, ten slotte naar *hem* te kijken.

'Jimmy,' zei ze met haar hoge, schrille stem, 'is daarbuiten iets interessanter te beleven dan rekenen?'

'Nee, jufvrouw,' zei Jimmy. Dat was natuurlijk niet waar, maar hij wist wanneer hij zijn mond moest houden.

'Luister, kinderen,' zei juf Honeywell, 'ik moet even naar het kantoor van de directeur. Ik reken erop dat jullie rustig blijven totdat ik terug ben.'

Zodra juf Honeywell de deur achter zich had dichtgetrokken begon Mickey Fungo Jimmy te pesten.

'Cooper houdt helemaal niet van rekenen,' riep hij keihard door de klas. 'Hij is zo arm dat hij niets te rekenen heeft.'

Dat vond Monica Jeebers leuk. Ze begon weer met haar vreselijke gegiechel. Jimmy zei niets. Hij had al genoeg aan zijn hoofd en voelde er niets voor om met Mickey Fungo te bekvechten.

Mickey draaide zijn enorme lijf rond op zijn stoel en keek Jimmy met zijn bolle, loerende ogen aan. 'Of niet soms, wortelkop?'

Jimmy legde zijn handen rustig voor zich op zijn tafeltje en glimlachte.

Mickey grijnsde kwaadaardig. 'Je kon niet eens naar het circus, hè, Cooper?'

Jimmy vroeg zich af hoe Mickeys gezicht eruit zou zien als hij boven op een brandende barbecue zou gaan zitten, maar hij hield die vraag voor zich.

'Ik wed dat je moest huilen toen je niet naar binnen kon om naar de olifanten te kijken,' sneerde Mickey.

'Ik weet toch wel hoe ze eruitzien,' zei Jimmy, terwijl hij Mickey vriendelijk lachend aankeek. 'Ik hoef me alleen maar jou voor te stellen met een slurf op de plaats van je neus.'

Monica gaf een gillette van plezier. De glimlach bevroor op Mickeys gezicht en viel er toen langzaam af. Hij werd eerst rood en toen paars van kwaadheid. Hij zwol op als een enorme ballon. Toen stond hij op van zijn stoel en liep op Jimmy af. Dreigend torende hij boven de kleinere jongen uit. 'Dat neem je terug,' eiste hij met schorre stem.

'Olifant,' zei Jimmy rustig. 'Olifant, olifant, olifant.'

Mickey hief zijn dikke, sterke armen op om Jimmy te grijpen.

Op dat moment glipte een lange, grijze olifantenslurf door het open raam naar binnen, draai-

de zich rond Mickeys middel en zwiepte hem naar buiten. Alsof het niets was. Het ene moment stond de grote, dikke jongen nog met een van kwaadheid vertrokken gezicht over Jimmy heen gebogen, het volgende moment was hij verdwenen.

Monica Jeebers begon te gillen. Alle andere kinderen in de klas keken met open mond toe. Zelfs Jimmy keek verbaasd. Maar niet lang. Toen sprong hij overeind en rende het lokaal uit. De hele klas stroomde het schooltje uit, achter Jimmy aan. Ze wisten niet waar ze heen gingen of wat ze moesten doen, en daarom renden ze maar met hem mee.

Jimmy holde meteen naar de gereedschapsschuur. Die stond er nog, maar de deur lag plat op de grond. Hannibal was weg.

Jimmy draaide zich om en riep: 'Mick-ey, waar ben je?'

De kinderen begonnen allemaal door elkaar heen te lopen en Mickeys naam te roepen. De zijdeur van de school vloog open en juf Honeywell stormde naar buiten. Jimmy had nooit geweten dat de oude vrouw zo hard kon hollen. Meneer Mulligan, de kleine dikke directeur, kwam vlak achter haar aan.

'Kinderen,' gilde juf Honeywell, 'wat is er in 's hemelsnaam aan de hand?'

Dat wisten de kinderen eigenlijk ook niet. Alleen Jimmy kon het zich zo ongeveer voorstellen. Monica Jeebers snotterde en stamelde wat over een olifantelurf die door het raam naar binnen was gekomen en Mickey Fungo had meegenomen.

'Kom nou, Monica,' zei juf Honeywell scherp. 'Een olifant in Pine View. Wat een onzin! En dan nog wel met Mickey Fungo!' Ze snoof luidruchtig. 'Zelfs een olifant is niet sterk genoeg om die jongen op te tillen.'

Meneer Mulligan stond zenuwachtig op en neer te springen. 'Lieve help!' riep hij. 'Lieve help! Het is waar, juf Honeywell, het is waar. Heeft u de krant dan niet gelezen? Er loopt een olifant los in Pine View. Hij is uit het circus ontsnapt. En nu is hij ervandoor met een van mijn leerlingen!'

Meneer Mulligan viel Xauw. Juf Honeywell stampte ongeduldig op de grond.

'Sta toch op, Mulligan, suVerd die je bent. We moeten de jongen vinden.'

Meneer Mulligan kwam beverig overeind, maar hij zag er niet uit alsof hij van veel nut zou zijn. Juf Honeywell fronste haar wenkbrauwen en draaide zich om. 'Kom, kinderen, we gaan Mickey zoeken. Verspreid je over het hele schoolterrein en zoek zo goed als je kunt. Maar denk eraan, jullie mogen onder geen enkele voorwaarde het terrein van de school verlaten. Begrepen?'

De kinderen waren heel erg opgewonden. 'Ja, juf Honeywell,' riepen ze in koor.

Maar voordat ze een stap hadden gezet, voerde de wind een hoge, klagende kreet naar hen toe. 'Hèèèllppp!' Eerst wist niemand waar het geluid vandaan kwam. Toen hoorden ze het opnieuw. 'Help me d'ruuuíít!'

In het uiterste hoekje van het schoolplein stond een dunne palmboom die eruitzag alsof hij ieder moment kon omvallen. De boom stond er al zolang Jimmy zich kon herinneren, maar zoals nu had hij hem nog nooit gezien. Hoewel de boom bij een beetje wind altijd vreselijk heen en weer zwaaide, stond hij anders tamelijk rechtop. Maar nu was hij in het midden helemaal doorgebogen alsof er iets ontzettend zwaars tussen de rafelige bladeren in de top zat. Jimmy tuurde naar de boom en zag iets bewegen... nee, *iemand* bewegen. Iemand die zo zwaar was dat de hele boom doorboog. Het was... Mickey Fungo!